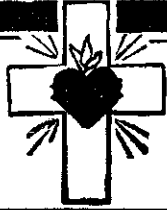

Duminica

Organ de propagandă religioasă și morală.
Organ informativ al AGRU-lui din Eparhia
Maramureșului

Biroul de distribuire: Librăria Asociației
Sighet, Piața Unirii No. 25.

Prețul unui exemplar : 2 Lei.

Redactor responsabil : T. Berinde

Abonamentul pe un an : 100 Lei.

Una, sfântă, catolică și apostolică biserică...

Credeul

În zilele de 14—18 Aprilie s'a ținut Congresul internațional al Femeilor Catolice, la Roma, în prezența Cardinalului Dolci, —fost Nunțiu la București— sub presidenția D-nei Steenberg.

Acestui congres i-a precedat în zilele de 11—14 Aprilie, Congresul internațional al Tineretului Catolic Femenin, care a arătat lumii întregi, vitalitatea acestei mișcări. Au luat parte la acest congres 264 delegate oficiale, reprezentând 31 de țări, dintre care 50 delegate erau din afară de Europa (din Argentina, Brazilia, Canada, China, Columbia, Statele Unite, Guadalupa, India, Japonia, Mexico, Peru, Venezuela și Noua Zelandă).

La Congresul internațional al Femeilor catolice, au fost reprezentate femeile catolice a 30 de națiuni, din toate părțile lumii, unite în cuget și în credință, păstrând totuși fie care organizație caracterul său propriu național. O astfel de unitate numai singur în Biserica lui Hristos, în cea catolică — ce se tâlcuiește : Universală, — poate să existe, în baza învățaturii : „Un Domn, o credință, un botez, un Dumnezeu Tatăl tuturor” — care nu caută fața omului, — „carele este peste toți și prin toți și în noi toți”. (Ef. 4, 5—6).

Delegatelor primite, reprezentând aproape toate neamurile, — e de regretat că noi, din cauza sărăciei noastre am fost nevoiți să

lispim, — Prea Sfântul Părinte Piu XII, le-a spus următoarele, cu ocazia audienței :

„Cu bucurie mare și cu simțământul speranței firme, vedem întrunită Uniunea Ligei Femenine a Femeilor catolice, cu ocazia celui de al X-lea Congres internațional.

Cu bucurie, pentru că reprezentați milioanele de suflete mari, similare cu ale voastre care precum și voi cu inimă ascultătoare și zmerită lucrați împreună în apostolatul oficial al Bisericii.

Cu speranță, pentru că însuși faptul și gândul că v'ați întrunit aici, în apropierea sf. Scaun (a lui Petru) în vederea ținerii acestui Congres, ne servește de cheazășie din partea Voastră, pentru o activitate tot mai intensivă și pentru o muncă tot mai conștientă în realizarea scopului.

I.

Ați venit la Roma, să faceți rugăciuni și să studiați programul atât de frumos, care îmbrățișează toate, care condensat în câteva cuvinte, rostite de fericitul nostru predecesor, Pius XI, trebuie să vă rămână vie în memorie : formarea și pregătirea femeii catolice, pe variatele terenuri ale apostolatului, în reînnoirea societății creștine de azi.

Formare și pregătire pentru apostolat ? Ascultați pe sf. Apostol Pavel, care vă arată baza, punând înaintea voastră exemplul lui Hristos : „S'a arătat darul lui Dumnezeu... care ne

învață... ca să viețuim în veacul de acum, cu trezie și cu dreptate și evlavie... și să nu vă dați după veacul acesta, ci să vă prefaceți întru înnoirea minții voastre, ca să adeveriți voi, care este voia lui Dumnezeu, cea bună și plăcută și deplină”. (Tit 3, 11—13, Rom. 12, 2).

Acesta este programul precis al pregătirii spirituale, fiind cea mai eficace, cea mai indispensabilă apostolie : viață sfântă și bună, care îndeamnă prin puterea exemplului și a rugăciunii. Iată pentru ce, dintre formulele apostolatului, ocupă locul cel dintâiu : apostolatul prin pildă.

Pentru aceasta ați venit voi, înainte de toate a vă ruga, implorând ajutorul harului, la mormântul Verhovnicului Apostolilor, carele este izvorul abundent al ajutorului supranatural și punctul de plecare al oricărei acțiuni apostolice rodnice.

Văzându-vă pe voi aici, se înfățișează înaintea noastră șirul lung al acelor nobili și credincioși creștini, cari dela începutul întemeierii Bisericii, au lucrat împreună cu apostolii, în vestirea Evangheliei și au meritat laudele capilor Bisericii, din acele vremi, cum „numele lor” precum a spus sf. Pavel, „să fie înscrise în cartea vieții”. Tradițiune aglorioasă a acestor femei și fete, o continuă diferitele ramuri ale Ligii voastre. Activita-

tea voastră e lauda voastră și ne arată, cât de vast e deja terenul apostolatului vostru, pe care voi doriți încă a mai lărgi.

Era o vreme — poate — când activitatea femeii în apostolat s'a restrâns numai ca să păstreze și să susțină viața creștină în căminul familiar. Nu e așa azi, când în mod necesar și nemijlocit, viața familiară stă sub înrăurirea mediului, al aceluia anturaj social, în care se desvoltă. Dela acest mediu social va depinde în mare parte și atmosfera spirituală a familiei, deci viața ei morală și spirituală. Iată pentru ce s'a deșteptat femeia catolică la cunoașterea datorințelor sale sociale. Ca să înțelegeți și mai bine aceste datorințe prin consultări și lămuriri comune, pentru acest scop lucrează Congresul vostru și pentru ca astfel, tot mai bine să le îndepliniți la aceasta se nizuiesc ligile voastre. Din această silință se poate înțelege varietatea formelor.

În acest fel este multiplu și apostolatul vostru și variază în executare, pentru ca să se acomodeze după diferența statelor și postulatelor timpului.

Apostolatul, ca să fie ascultat și urmat, — nu este permis, ca să vorbească în abstract, la adresa omenirii în general, ci în concret, la o ceată — un grup, — de oameni, cari sunt de aceeași vârstă, viețuiesc într'o țară limitată și stau pe o anumită treaptă socială. Aceasta este norma principală, dată de fericitul cap al Bisericii Pius XI. care era inițiatorul Acțiunii.

nei Catolice și a rămas și azi îndrumătorul ei văzut.

Voi știți toate acestea. Știți și aceea, că acțiunea catolică este împreună lucrare cu apostolatul Bisericii, astfel membrii sunt subordonați ierarhiei bisericești, care e depozitară misiunii apostolice, deci astfel și organizarea acestei acțiuni, pe lumea întregă, cade în competența ei, în baza mandatului: „mergând învățați toate neamurile”. (Mat. 28, 19). Drept aceea, ați venit cum ați și declarat mai înainte, aducându-ne rapoartele voastre, cari sunt ample și mult mângâitoare, ca să primiți îndrumare, ce va fi mai mult un îndemn. (Partea II va urma)

Vaticanul și Spania

Este a doua oară după puțin timp, când Vaticanul și-a întors privirile spre Spania. După Mesagiul dresat poporului spaniol, Sanctitatea Sa a vorbit din nou Națiunii care are pentru El atâta afecțiune. Sfântul Părinte simte pentru Spania o dragoste părintească foarte adâncă. El cunoaște spiritul religios care a dat valoare unei Cruciade războiului susținut de către generalisimul Franco. El nu ignoră frumosele lecții de martiriu pe cari Spania a știut să le dea în persoanele celor unsprezece Episcopi ai săi și a celor șaptesprezece mii de preoți asasinați.

Faptul că teroarea și persecuțiunea marxistă n'au căzut nici o singură lepadare de religie, este onoarea spiritului religios spaniol. Vaticanul care cunoaște acest exemplu admi-

rabil de credință, a recompensat prin cuvinte de încurajare sarcina pe care St-tul Național a știut, prin grele eforturi s'o ducă la bun sfârșit.

„A fost pentru noi, a spus Suveranul Pontif, o mare satisfacțiune a vă putea exprima complimentele și felicitările noastre în ziua victoriei D-voastre. La începutul epocii de realizare a destinului acestei națiuni, atât de iubită de Noi, și mai mult încă, pentru ecoul adânc și prelungit pe care l-au produs, — o știm — în inima tuturor copiilor Spaniei și mai cu seamă în aceia a ilustrului său Șef”. Astfel adeziunea spirituală a Suveranului Pontif s'a întins dela cea mai înaltă magistratură a Statului și până la poporul spaniol în întregime. „O pace internă și externă întreagă și durabilă, o tinerețe curată și plină de bucurie și o economie durabilă și sănătoasă pentru națiune”. Iată bunurile temporale pe cari Vaticanul le dorește Spaniei. Alături de ele, exemplul celor doi ani petrecuți, face să se conceapă cele mai hotărâtoare speranțe de „înflorire a vieții eclesistice cu garanția favorurilor primite”.

Acestea au fost cuvintele prin cari suprema Magistratură a Bisericii a vroit să redea Spaniei titlul său de arzător apărător al unei Credințe nemuritoare.

NĂDEJDEA IN PACE

În momentul de relativă acalmie pe care îl cunoaște Europa după sbuciumul și încordările din ultimele luni se produce o nouă intervenție a Papei, binecuvântată și adânc întremătoare.

Cu prilejul zilei sale onomastice, Suveranul Pontif a făcut o impresionantă profesiune

de credință pacifică și de nedruncinată încredere în virtuțile păcii.

Într-o lume de opoziții și desbinări, de conflicte între sentimente și interese, de exaltări a ideilor și ambițiilor orgolioase, de temeri și îndrăzneală, în mijlocul unei omeniri care pare aproape că nu știe să definească, nici să hotărăască dacă trebuie să recunoască și să încredințeze unei acțiuni arbitrate destinele sale, tăgășului sabiei sau nobilului imperiu al dreptului, — rațiunii sau forței — într-o asemenea lume plastic zugrăvită de cea mai luminoasă figură a Bisericii își desfășoară Papa Pius acțiunea sa împăciuitoare.

Este o acțiune grea, plină de osteneți și de opreliști care îi fac și mai nobilă ținta și mai de preț. Dar această acțiune este de esența Bisericii și este unul — și poate cel mai de seamă — din scopurile sale. De aceea poate afirma cu senină hotărâre Sfântul Părinte că nimic nu l-ar putea reține dela exercitarea salvatoareii opere de pace ce a întreprins-o.

S'a vorbit săptămânile trecute de demersurile făcute în câteva capitale de reprezentanții diplomați ai Sfântului Părinte. În întrevederi avute cu conducători ai politicii externe s'a căutat o cale potrivită pentru a înălțura soluția armelor pentru neînțelegerile ce despart azi unele popoare europene.

Reprezentanții Sfântului Scaun au dus cuvântul creștinesc și omenesc al Sfântului Părinte, cuvânt de pace și de bună învoire, la cei ce pot exercita o influență binefăcătoare asupra legăturilor dintre popoare.

După mărturia Papei, cuvântul acesta pare să nu fi găsit inimi învățate și urechi fără auz. Pare că la cei mai mulți dintre conducători există o sin-

ceră voință de pace. Reprezentanții Vaticanului au cules asigurări de bunăvoință și de dorință de a se menține pacea atât de dorită de popoare.

Rezultatele acestor îndreptătesc optimismul Sfântului Părinte, care are nădejdea că „guvernele vor continua eforturile spre asigurarea unei păci stabile, care să salveze libertatea și eroarea națională, vor continua munca pe tărâmul operelor în stare să-și atenueze, să reducă sau să învingă obstacolele materiale și psihologice ce stau în calea unei sincere și sigure înțelegeri”.

Frumoasă și întremătoare nădejde pe care am dorit-o împlinită, spre binele tuturor.

Nunțul Papal la Târgu-Mureș

Nunțul papal din București, S.S. Andrei Cassulo, prelat papal, a făcut o vizită de 2 zile în Târgu-Mureș.

De 700 de ani nu a mai fost nunțiu papal în Târgu-Mureș. S.S. a fost însoțit de rev. Eftimiu, canonic în Blaj, și de d. prefect St. Pantea; a fost salutat la sosire de d. primar Dr. E. Curta și reprezentanții clerului. A răspuns în limba latină, apoi în limba italiană a ținut și o predică la biserica romano-catolică.

La catedrala română unită a fost primit de P.S.S. protopopul I. Pop.

Seara a fost banchet în Palatul Cultural la care S. S. Nunțul a toastat în limba franceză pentru Papa Piu al XII-lea și Regele Carol II, iar rev. Eftimiu pentru S.S. Nunțul. Luni, după vizitarea orașului S. S. a plecat la postul său din București.

În drum spre America

Evident emoționat mi-am luat bun rămas dela cenușa părinților mei din leud, dela bunii mei credincioși din parohia Călinești, dela prietenii și cunoscuții mei, pentru a pleca pe drumul nou de misiune.

Sunt trimis la Trenton în Statele-Unite Nord-Americane.

Toate formele le-am împlinit cu cea mai mare exactitate, pentru a nu avea vr'o dificultate cu autoritățile interne și străine.

În 10 Iunie am luat trenul Arad—Curtici—Budapesta, singurul punct dela frontiera de est pe unde pot să părăsesc țara emigrației. Am văzut lanurile întinse de grâu; economiile mari ce avea țărani unguri. Dar cu siguranță, că n'o să fie ale lor,

din moment ce nu s'a făcut reforma agrară.

Vine la mine un Comisar dela grănicerii lor, sau cum să-i spun, și mi ia interogatoriul: „Tudsz magyarul”. Răspund: „Nem tuzi senchi”. „Alors, parlez vous francais”. „Oui, jé parle...” Vorbea foarte frumos. Dar parcă mai bucuros era de ne-am fi putut înțelege în limba lui. Dar...

Ajung la Becskaháza și i-au o masă bună cu 3 pengő, pe urmă un pui de somn în vagonul de cl. III-a până la Budapesta. Aici sosesc la ora 5 dimineața. Timp de un ceas mă plimb pe peronul gării, așteptând rapidul care vine din România pe la Oradea, cu care

trebuie să sosească Părintele Dr. Ilie Auhälmean secretarul Mitropolitului din Blaj, care e destinat pentru Canton-Abio. La ora 9 fix sosește.

Aici în Budapesta, am întrerupt drumul pe 3 ore. Am mers pe undul Dunării, văzând micile vapoare și minunate. „La Rezienda del Re”. Am inspectat pe din afară, evident Parlamentul unde s'a citit faimoasa declarație de deslipire a Ardealului de „patria mamă” și a se lipi de altă patrie-mamă. Cum era și fiesc am rămas impresionat de amintirea momentului istoric.

Viața e tot așa de costisitoare ca la noi.

Am rămas uimiți de complexanța și delicatețea ungarilor față de preoți.

Am mai văzut podul de lanț peste Dunăre; Colina Gellert, cu ruinele vechei fortărețe.

Dela Budapesta până la frontiera Reichului, linia ferată este dublă și este electrică.

Trecând frontiera Ungariei spre Reichul german, vine la noi un polișt dela vamă pentru viza pașaportului. O fire posacă, un mut întreg de-al lui Hitler, un bădarau. S'a cam bosumflat, căci în loc de 600 franci francezi cât aveam în buzunar, i-am redat numai 6. I-am incurcat socotelile, căci a trebuit să corecteze. Poate, că mi-o fi și tras un sfânt în limba lui, dar nici eu nu m'am lăsat mai pe jos în limba mea.

Ajungând în gara din Viena, mi s'a părut, că seamănă mai mult cu gara cea mică din Sighet, iar nu cu una din o capitală europeană. Nimic deosebit față de alte orașe: Plin cu

Ca un basm

Se discuta trimiterea reprezentanților catolici pe lângă Patriarhul Constantinopolului și a reprezentanților ortodoksi pe lângă Sf. Scaun.
(Ziarele)

Fost-a pe pământ demult, o împărăteasă mare, cu mult har dăruită dela Dumnezeu. Era stăpână peste mări și țări și avea putere până la marginile lumii și cuvântul său străbătea până'n zăg-zurile cerului. Era mama fericită a mei multor prințese blajine și ascultătoare și peste împărăția sa nu treceau nici norii cerului să facă umbră fericirii de pe pământ. Adevărat că împărăteasa stăpâna cu dragoste și cu blândețe. Fetele toate erau iubitoare și cu sârguință țeseau pânza dragostei deaproapelui cu care aveau să-mbrace toată marea-mpărăție, iar supușii erau fii buni cărora li-se strecura'n suflet numai dragostea de mamă ce cu prisos se revărsa din inima împărătească. Impărăteasa iubea după pilda milostivului Stăpân, prințesele creșteau zorind porunca cea de a palra în iubire părintească iar supușii adevăreau că „toată stăpânia e dela Dzeu rânduită”.

Dar fericirea pe pământ e așa de zgârcit măsurată și se plătește scump. Pentru aceea nici împărăteasa din cetatea ei de aur nu s'a bucurat mult timp de fericirea ei dușmănită de stăpânul dedesuptului. Intr'o zi, o fică dragă, cea mai mare între prințese se declară deodată streină în casa ei și împărtăși dorința și mahnitei sale mame că ea se va îndepărta mult înspre Răsărit, va dura o împărăție unde singură să fie ea stăpână peste sine și popor. Planul ei urzit acolo în palatul aurit, a îmbătrânit pe mamă și

IMPREUNA CU BISERICA

Și intrând Isus în Capernaum venit-a la dânsul un sutaș, rugându-l și zicându-i: „Doamne, sluga mea zace în casă nepu-

tincios și rău se chinuște”. Și i-a zis Isus: „Voiu veni și l voiu vindeca”. Și răspunzând sutașul a zis: „Doamne nu sunt

vrednic să intrii sub acoperământul meu, ci zi numai cu cuvântul și se va vindeca sluga mea. Căci și eu sunt om sub ascultare, având sub mine ostași și zic acestuia: „Mergi!” și merge; și altuia: „Vino!” și vine; și slugii mele: „Fă aceasta” și face”. Iar Isus auzind aceasta, s'a mirat și a zis celorce veniau după dânsul: „Adevăr vă zic, nici în Israel n'am aflat atâta credință. Și vă zic, că mulți vor veni dela apusuri și dela răsărituri și se vor odihni cu Avram și cu Isac întru împărăția cerurilor; iar fiii împărăției se vor arunca întru întunerecul cel mai din afară: acolo va fi plâns și scrâșnirea dinților”. Și a zis Isus sutașului: „Mergi și precum ai crezut să fie ție”. Și s'a vindecat sluga lui întru acel ceas.

palatul l-a cernit. A fost plâns cu mări de lacrimi ce-au vărsat surori și mamă când văzu că fericirea din palat li-se destramă. A fost doliu mare atunci la regină și supuși căci întocmai ca și morții se plâng și cei cari-s duși. N'au putut veacuri dearândul mângăia o despărțire să'ntroneze iar viața lihei trăită'n unire, asta n'a putut nici gândul, altor prinți ce se vor naște ci-a trăit mahnita mamă cu nădejdea'n revenire. A lăsat mama spre mare, unde soarele răsare, o fereastră tot deschisă și credea că'n lungul vremii va veni cândva înapoi prințesa astăzi regină peste țări și neamuri noi. N'a venit. Ba'n cursul vremii întâlnind-o întâmplător nici n'a mai băgat-o în seamă, nici măcar nu i-a zis mamă până când împărăteasa cea dintâi i-a trimis soli ca să-i

ducă fetei dor și s'o îndemne cale'ntoarsă. Peste mare și prăpăstii ce între ele sau deschis biata mamă îndurerată a întins punțile inzadar, caldă-i dragoste curată i-s'a întors tot în amar. Inșă dragostea de mamă nu e ceva trecător; ea mângăie și scurtează calea cea mei depărtată, o pietruște cu dor și ruinează orice ziduri dintre o mamă și o fată. Intr'o noapte fata visează că găsește un covor fermecat împodobit cu flori care are darul de a duce la distanțe mari cât gândesti cu gândul.

Iar inima-i de prințesă avea închis ca într'o cămară chipul mamei părăsite ce'ncepu să'nvie iară în îndepărtata țară, începu s'o mustre gândul ca lăsat să-i treacă rândul și-a rămas mamei datoare cu inimă iubitoare.

Inimoara i-se strânge, seceta

o ard'n suflet, vede ce-a greșit și plânge. Nu bocește inșă ficea nerodnic plâns femeesc, ci cu lacrimi nevăzute stânge'n sine ce-i de rând izvodește iar virtute și tot ce-i împărătesc. Dorul de mamă, dragoste și covorul fermecat al unirii îi deșteaptă dor de ducă. Nu se tângue „greșitam” nici măcar „scula-mă-voiu” ci răspunde lumii rele „nu voi m'ați ales pe mine și eu v'am ales pe voi”. Puterea mea nu-i din lume ci-i putere împărătească nu mă va conduce lumea ci împărăția cerească. Voi urma glasul de sus al Maicei pline de har și al bunului Isus. Voi cuprinde gâtul maicei și împărătesei bune care caută la pieptu-i pe toți fiii ei s'adune în palatul alb al păcii — cetății străbune.

Voiu produce bucurie numelui preasfânt, înțelegere între

fabrici și monumente vechi, clădiri medievale.

Oamenii par a fi mai concentrați ca aiurea., Par a fi mai puțin vulgari. Mâncarea în vagon — simplă de tot — ne-a costat 12 mărci, foarte scump. Pâine de seară și puțină. Aici cu greu am găsi pe cineva să vorbească franjuzeste cu noi. „Nur sentreba Sprade” spuneau ei: Par'că erau geloși, când aminteam de limba franceză.

Așa, în 11 Iunie la ora 19, 20 am ajuns la Salzburg, unde stăm mai mult de un ceas. Oraș vechiu așezat între munți. Ploile reci se țin lanț. Plin de biserici, construite în stil gotic. Oamenii par a fi mai mai veseli decât în centrul Reichului. Foarte drăguți. Dela granița Reichului dinspre Ungaria până aici ne-a adus mașina cu cărbuni.

De aici linia iarăși este electricată.

Regret mult că prin Innsbruck am trecut fără să-l văd că era noapte și dormiam dus cu gândul departe...

Ajuns la granița elvețiană, am văzut ceace nu mi-a fost dat să văd până acuma: marile lacuri elvețiene „Zürich și Basel” precum și mulțimea satelor și orașelor așezate dealungul acestor lacuri. Oamenii se ocupă mult cu pescuitul. Orașele sunt pline de fabrici. Mulțimea nu pare a fi atât de nervoasă și nerăbdătoare ca pe la noi. Se observă calmul și siguranța omului hotărât. De altfel Elveția este una din țările fericite, care n'a cunoscut ororile măcelului mondial din 1914.

Când suntem la frontiera spre Franța — Basel — vechiul oraș

undes'a ținut Conciliul ecumenic, în 1274, dacă nu mă'nșel—dau drumul spre țară, la câteva ilustrate.

Acum în 12 Iunie 1939 la ora 11 25 p. m., plecăm dela Basel spre Paris. Expresul Occident ne duce nebunește, pe drumul lui, ce nu știe de pardon. Nu-i nimic, își face datoria...

Dela Basel intrăm direct în țara Lorena. Un peisagiu admirabil, într'adevăr o țară binecuvântată de Dumnezeu. Este întru toate Ardealul nostru românesc. Lăsăm în urmă Strasbourgul și înaintăm spre cetatea lumină. În tren, ne-apucă o mamă de foame și tunde-o la vagonul—restaurant. De când mama m'a făcut, așa lux n'am mai văzut. Când m'am căpătat așezat pe scaun, i-am dat drumul la gură și zi băete ca la tata

acasă, când pășteam oile și boi — dacă-i aveam — pe imaș.

Masa de 10 ori mai bună ca la nemți, mai curată și mai ieftină cu mult, în Paris ajungem la ora 19 30 p.m. fix, în 12 VI. Ne iau franjuzii în primire, de rămân gură-cască. La urmă, dă-i în dreapta, dă-i în stânga; nu ne lăsăm nici noi. Unde nu înțelegem, batem din mâini și din picioare și trage un „ui” românesc și sănătate bună. Mergem la hotelul Biroului de voiaj, „Atlantic”, luăm o masă copioasă o baie bună și un puiut de somn, până în 13 VI la ora 10 30. După sculare, ne aranjăm pe la oficiul „Atlanticului” din Rue de Roma cu biletul Paris—Cherbourg, portul nostru. Ne reintoarcem la amiază.

După masă ne luăm pe jos, să vizităm Parisul, Primul nostru

oamenii, pace pe pământ. Pace vreau să ajung în ceruri face-o voui pe pământ și-mi voi nobila poporul pentru că Domnul e sfânt. Mama noastră din cetate ne va binecuvânta și poporul va cânta în versuri de bucurie osanele neîncetate. Nu va scoate un cuvânt, ne va cuprinde la piept petrecând un moment sfânt între lacrimile calde a iubirii de demult vreau inima ei de mamă să ascult. Și milostivul Stăpân din al înălțimei tron va privi cu mulțumire cum fiii săi pământești scârbiți de rele imperecheri din pravoslavnică pornire se îmbrățișează în unire. Adevărul e între oameni dar cine-l poate afla? Numai cei ce în credință îl vor căuta! Milostiv fii Doamne spre a Ta făptură — iartă-ne Stăpâne și spre noi Te îndură.

Pr. Petru Pop-Cuceu

Asociațiunea pentru Cultura Poporului Român din Maramureș cu profundă durere aduce la cunoștință că valorosul ei membru în comitet

ABEL ANDERCO

inginer, inspector silvic în pensie, a încetat din viață în ziua de 19 Iunie în etate de 72 ani.

In veci pomenirea lui!
COMITETUL

— Congresul general episcopal al Agrului va avea loc în zilele de 19—20 Iulie în comuna Copalnic—Mănăstir din județul Satu-Mare. Programul Congresului îl vom da în numărul viitor.

gând ne-a fost să intrăm în Catedrala „Notre Dame” de Paris. Și am avut fericirea aceea. Am văzut bolțile catedralei spațiul imens; mulțimea călătorilor ce se perindă pe dinaintea sfântului Altar, înaintea cărui stau vreo 4 candelă aprinse.

Am stat comlecs câteva minute. Și aici în fața Domnului nostru din sfânta Taină, m'a lovit o duioșie, la gândul că acest Stăpân al sufletelor ce sălășluiește ca Dumnezeu om în aceasta imensă catedrală, El personal, stă și pe altarele bisericuțelor noastre de lemn din Călinești, Ieud, etc., care alungă din inimă atâtea îndoieli, și dă verdictul definitiv în atâtea procese sufletesti.

Mi-a trecut pe dinaintea ochilor ca un fulger, gesturile

Trebuie să iubești pe Dumnezeu

Montalembert, un bărbat ilustru, fost senator și academician francez, se plimba într-o seară, — trist și abătut, — prin parcul castelului său, unde întâlnește pe fica sa de 5 ani, întovărășită de o guvernantă.

— „Fica mea, — o întreabă el serios — pentru ce ești tu pe pământ?”

— „Pentru că să te iubesc” răspunse ea, aruncându-i-se în brațe. Oh, — încântătorul răspuns a fost ca un balsam, pe inima chinată și suferindă a tatălui! Cât e de minunată și profundă lecția, pe care ni-o dă această tânără fetiță!

— Pentru ce m'ai lăsat în lume, o Dumnezeu meu?!

— Pentru că să te iubesc!

— Putem iubi pe Dumnezeu cu o iubire interesată, prin recunoștință pentru binefacerile din trecut și prin speranța în binefacerile sale viitoare. Această iubire-i bună deși e imperfectă și se cuvine Binefăcătorului nostru suprem, — datori suntem, deci, să căutăm a o înmulți în noi. A te gândi la bunătățile lui Dumnezeu, ori a-l cere, este acul cel mai sfânt și mai vrednic de răsplăt!

A te gândi la bunătatea lui Dumnezeu în ea însăși, — la perfecțiunile Lui pentru a-L iubi cu o iubire curată și desinteresată, — iată iubirea perfectă — caritatea, — iar statul grației, care nu-i altceva decât statul iubirii perfecte, ne dă forța necesară pentru a putea săvârși fapte vrednice de răsplata lui Dumnezeu.

Este adevărată iubire fiască aceea din sufletul unui fiu care socotește exact binefacerile tatălui său, pentru a-l răsplăti cu tot atâtea dovezi de dra-

goste? Aceea este o iubire de rând, căci nu iubește pe cel ce-i face binele, decât din cauza binelui făcut, — dar aceasta nu mai este a iubi, ci este a se iubi pe sine...

Pentru a îndeplini porunca ce ne obligă să iubim pe Dumnezeu, nu-i nevoie să avem talente strălucite, nici favoruri extraordinare, — dovadă următorul fapt: Un călugăr, ocupat cu lucrurile cele mai neînsemnate ale mănăstirii, merse într-o zi la sf. Bonaventura și-i zise: „Ce trebuie să faci, pentru a te mântui?”

— „Să fi în statul grației sfințitoare” — răspunse sfântul.

— „Cum?!” — replică monahul — un om de rând poate iubi pe Dumnezeu, ca și marele Doctor al bisericii?!”

— „Da!” — răspunse sf. Bonaventura, — ba încă și mai mult; un țăran sărman, poate iubi mai mult pe Dumnezeu, decât cel mai celebru teolog”.

La aceste cuvinte, călugărul vesel, merge în grădină, strigând cât îl lua gura: „Veniți oameni simpli și fără de carte, — veniți cu toții și iubiți pe Dumnezeu; îl puteți iubi mai mult decât părintele Bonaventura și decât cei mai mari teologi!”

Dacă, — ori cât de simpli am fi, — putem și avem datorința de a iubi pe Dumnezeu, singurul liman spre care tindem în toate necazurile și nevoile vieții, — de aceea, să ne îndeplinim datoria cu toată conștiințiozitatea!

(După J. Millot)

Petru Bologa

O carte binevenită. Albino Carmagnola preot-profesor traducere de P. George Tireză S. I. Editura Provinciei Române S. I. Totești. Tipografia Românească Oradea, Aleea Romei No. 2. Pagini: 334, Prețul Lei: 80. Cultul Mariei e într-o escendență minunată. Literatura în legătură cu Maria în limba noastră n'a mai ajuns de a satisface cerințele mereu crescând ale preoților, cari se văd din ce în ce mai obligați de a predica cu ocazia ședințelor Reuniunilor Mariane, Paracliselor și cu ocazia altor devoțiuni Mariane. De aceea salutăm cu dragă inimă minunatele cuvântări, în număr de 33, scrise de Albino Carmagnola, traduse de P. G. Tireză S. I. Aceasta carte e o necesitate a timpurilor de azi, o nouă armă pentru de a aduna tot mai mulți credincioși în familia Mariei, iar pe fiii de până acum ai face și mai tari în cinstirea Ei.

Cu durere anunțăm cetitorilor noștri, că Doamna

Létiția Paul

născută Pușcaș,

soția preotului Grațian Paul din Bozuita mică a adormit în Domnul în ziua de 15 Iunie crt. și a fost înmormântată în ziua de 18 Iunie 1939. O deplâng soțul și cei doi copilași.

Dumnezeu să o odihnească!

Citiți și răspândiți

„Dumineca”

largi ca de Suveran, ale Cardinalului Paceli din 1937, când a predicat în această catedrală, despre preamăririle lui Dumnezeu și a Mariei prin Franci. Cu adevărat „Dieu aime la France”. Vor rămâne scrise cu litere de foc, în inimile francezilor cuvintele Purpuratului roman: „Amate fratros”, „orate fratres”, et „vizitata fratres”, spuse cu elanul arhanghelului „dornic de Ceriuri noi”, spre albăstrimile Cerurilor de azur fără de hotar...

Am mai văzut Pantheonul celebru, ce se termină în vârf, cu o cruce foarte mare. Universitatea, Senatul, Biserica diecezană pentru streini, Muzeul Armatei ce are un turn cu o cruce aurită. Aici se găsește mormântul exilatului de pe Sf. Elena, Napoleon Bonaparte,

biserica sf. Xaverin, tata misionarilor, Arcul de triumf, Opera, Sena cursul ei.

Am voit să încununăm ziua de 13—VI—1939, cu o vizită la turnul Eiffel. Părintele Ilie nu mă lasă, dar eu nu m'am putut stăpâni, l'am înduplecat și pe el: plătim câte 15 franci unul și peste câteva minute suntem în vârful lui. Mi s'a părut că mă găsesc în altă lume. Ne urcăm cu ascensorul până sus de tot. Numai tricolorul francez, din vârful turnului, era mai sus ca noi. De aici o vedere minunată deasupra Parisului: Mașinile, oamenii, par ca niște șobolani. Minunata creație a omului, care știe și vrea să creadă în cel de sus. Am gustat câteva clipe din eternitate, scutit fiind orice clipă trecătoare,

de josnicie, ce ne ține așa legați de țărâna pământului.

Onoare Franței creștine catolice, care a revărsat în duh nou pe nepoții revoluționarilor din 1879.

Nu mă pot stăpâni să nu repet aici cuvintele lui Clemenceau, care deși nu era prea preteni cu biserica totuși într'un moment de sinceritate, a exclamat: „La France, l'hier érit le soldat de Dieu, cu jourd'hui est le soldat de l'humanité, et sera, toujours, le soldat de l'idéal”.

„Franța, ieri a fost soldatul lui Dumnezeu, astăzi este soldatul umanității și va fi totdeauna soldatul idealului”.

Paris, 13 Iunie 1939.

Gavril Ivașcu
preot.